

Καί πῃνα πρὸς τὰ κεῖ μποροῦσα ν' ἀκούσω.
ἀπόξω, τῇ βροχῇ.

Τὸ συνηθισμένο μέρος, μὲ λεία κάθε ἐπιφάνεια

Νὰ σταματάει, ὑποθέτω, τίς φιλοδοξίες τοῦ
Ἀνθρώπου μὲ τὸ ἀπομεινάρει τοῦ μολυντοῦ καὶ
τὰ ὄνειρα ἀπὸ τὰ ΝΕΙΑΤΑ
ΧΡΟΝΩΝ 17. Καὶ τότε εἶδα, πάνω

Ἀπ' τὸ παρατήγημα, μιά κάρτα, μιά κάρτα ἐ-
νὸς κοσμηματοπώλῃ τοῦ τόπου

Μὲ σκαλισμένο τ' ὄνομα, ΚΟΣΜΗΜΑΤΟ-
ΠΩΛΗΣ ΚΑΙ ΩΡΟΛΟΓΟΠΟΙΟΣ

ΕΠΙ ΠΕΝΗΝΤΑ ΕΤΗ, διεθύνση, ἀριθμὸς
τηλεφώνου.

"Ακουσα τὴ βροχὴ νὰ πέφτει στὴν αὐλή.

Ἡ κάρτα ἦταν ἓνα εἶδος ράφι, ἀρκετὰ κοντὰ
Γιὰ νὰ μπορῶ νὰ τὴ διαβάσω ἀπὸ μπροστά.

"Ὀχι, ἔπρεπε νάχω πρὶ, τὸ εἶδος τῶν λέξεων
ποὺ τραβάει

Ἀκόμα καὶ τὸν πὺ ξύπνιο ἀναγνώστη, τίπο-
τε ποὺ νὰ προσβάλλει

Τῇ δημόσια κοσμομίτῃ τοῦ Μάντασετο.

Καὶ ὅμως τὸ ἀναποδογύρισα. Ἀπὸ πίσω
Ἦταν μόνο τρεῖς λέξεις μ' ἓνα μᾶλλον μου-

τζούρικο μαθρο

Μαλακὸ μολύβι: κ. ΚΟΥΠΕΡ — ΝΕΚΡΟΣ.

Ἡ χρονιά

"Ἔξω πρᾶσιניζε ἑλαφρά, σὲ μανρισμένα δέν-
τρα,

Βορμένο χόρτο πλάι στ' ἀγάλματα. Ἦτανε
δέκα παρὰ δέκα

Μάρτης στὸ Μάντασετο. Τώρα, ἀνήσυχος
Καὶ ἀδέσποτος σὲ αἰσθησι καὶ κρίση, ἀφοῦ

Τρεῖς λέξεις μποροῦσαν νὰ μὲ σωριάσουν,
περιπάτησα πίσω γιὰ τὸ

Μπάρ, ποὺ τίποτε ἰδιαίτερο δὲν εἶχε γίνῃ ἀ-
φότου

Εἶχα φύγει. Ἐνας προσπαθοῦσε νὰ πείσει

Ἐναν ἄλλο πὼς κάποιος κάπως εἶχε μάθει

Κάτι ποὺ κάποιος ἄλλος κάπως εἶχε κάνει.

Δύο γυναῖκες κάθονταν καὶ ἔπιναν τίς μπόρες
ποὺ

Πίνανε ὅταν εἶχα φύγει, Κι ἂν κάποιος

Ἦξερε πὼς ἤμουνα ἐκεῖ, ἢ εἶχα βρεθεῖ πρὶν,
ἢ μποροῦσα νὰ μείνω,

Δὲν τὸ ἔδειχνε. Καλὴ νύχτα, εἶπα μόλις.
Βγῆκα ἔξω καὶ εἶδα ὅτι ἡ βροχὴ εἶχε σταμα-

τήσει, γύρισα πίσω

Στὸ ξενοδοχεῖο μου, καὶ ἔνωσα τὴ νύχτα,
ψηλὴ, μύση,

Πάνω σὲ ψηλὲς στέγες. Καὶ ὁ κ. Κούπερ νε-
κρός.

ΡΟΥ ΦΙΣΕΡ (1930)

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ Ι

Ψάχνοντας, ψάχνοντας,

μὲ μακριὰ ὄγχα δάχτυλα ποὺ στριφογυρῶνε
ὅλη τὴν ὥρα καὶ μὲς στὸ σούρουπο.

Λευκὰ σάμπως ἡλεκτρικοὶ λαμπτήρες ποὺ δὲν
ἀναφῖν αὐτὴ εἶπε

«Αὐτὸ τὸ πράσινο ταιριάζει μ' αὐτὸ τὸ πορ-
φυρὸ», τὰ χέρι προχωροῦντας,

Ἡ ἐρώτησι παρακαλεστική: «Σημφωνεῖς»

Καθὼς κοιτοκάθεται πλάι σὲ μιὰ σκοθρα κα-
ρεττὰ πολυθρόνα ἀκριβῶς πάνω ἀπ' τὴ
φωτιά, τὸ ἓνα χέρι μὲς στὸ δοχεῖο μὲ τὰ
κάρβουνα τὸ ἄλλο νὰ κεντρίζεται πάνω
στ' ἀποδεκτικὰ ἀπομεινάρια τῶν
μαλλιών μου.

Ἀκούω τὸ νῆλον νὰ τρίζει μέσα στὰ χέρια
τῆς ποὺ ψηλαφοῦν,

Ψάχνοντας, ψάχνοντας,

«Γέφυρα προκλητικὰ μάτια», εἶπα μόνο,

Λοιπὸν πρέπει νὰ βάλω τὸ πρόσωπό μου μέσα
στὴ φωνή της, γυαλιστερό, μὲ χνουδωτὲς
γραμμὲς κανίστρι ποὺ λέει ὀλόγυρά μου,
κοιτάζοντας εἰμίονα μέσα:

«Προσπάθησα ἀλόφω. Αὐτὸς ὁ τόπος!» Ψά-
χνοντας. Κι ἔγω:

«Ὁ ἀνέμος ἀπ' τὸ χαρτί τοῦ τοῖχου ξετυλίγει
τὰ μαλλιά σου μακρότερα».

Γίνεταί ἐνοχλητική, σκέφτομαι, αὐτὴ συννε-
φιάζει, μοὶ ἐπενθυμίζει ὅτι εἶναι προσκε-
κλημένη, πρώτη φορὰ ἐδῶ, σχετικὰ ξένη
ἐντοῦτοις γνωστή: «Δὲν μὲ καλωσόρισε»,
Δὲν εἶναι νέα φωνικά.

Προσπαθώντας, ἐντοῦτοις, συνεχίζοντας γιὰ
τὴ μπουκάλια τοῦ γάλακτος, τὸ πόδι τοῦ

τραπέζιου,

Τὰ μικροπράγματα. Ὡ, ἓνα γέλιο κάπου-
κάπου. Κι ἄλλα λόγια.

Ξέρει πὼς δὲν ἔω ἐδῶ.

Μόνο ἓνα μικρὸ λυκόφωτο ἔχει ἀπομεινῇ ἔξω
Ξεπλένοντας τὰ γόδα, ἡ ἀνησυχία της νὰ
συγκροῦται μαζί του καθὼς παρατηροῦ.

Σιωπὴ! Ἰσως κάποια συζήτηση. Ἀρχίζω:

«Μήπως κάποτε εἶχες στὰ χερσὰ ἓνα παιδί»

«Χμ» λέει αὐτὴ, πλησιάζοντας. Τὰ δάχτυλα
ἀρχίζουν πάλι, ἐργονώντας πάνω καὶ κάτω
κεντριζοντας, μαλαάζοντας. Προσεχτικά
Ρωτάει, «Τουλάχιστον — γιατί δὲ μπορεῖτε
νάχτετε περισσότερους τοίχους;»

Πραγματικὰ τρομαγμένη. Καταλαβαίνω πὼς
τὸ νιώθει.

Γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσω λέω πὼς ὑπάρχει ἓ-
νας τοίχος παντοῦ, δὲ μπορεί νὰ μᾶς ξε-
περάσουν, τοῖχοι, τυχεροὶ ποῦχουμε κεί-
νον μὲ τὸ διακόπτη, ἡ θέση μας εἶναι
καλλίτερη παρὰ πέρα ἀπ' τὴν ἀλλή, ὅπου
πράγματι ἡ γῆ μοιάζει νὰ σταματάει τε-
λείως ἀτόπια καὶ νὰ μὴν ξαναρχίζει.

Τότε αὐτὴ λέει, πολὺ κοιμηρά:

«Δὲ μπορῶ νὰ κοιτάξω» καὶ «Μὴ μοῦ τὸ θυμί-
σεις» καὶ «Ἐκεῖνο τὸ γαλάζιο χάσμα».

Λοιπόν τῆς ζητάω ν' ἀφήσει τὰ δάχτυλά της
νὰ φτιάξουν πάλι τὰ λευκά ἀντικείμενα
καὶ ν' ἀφήσει τὰ μάτια της νὰ κοιτάξουν
καὶ τὰ μαλλιά της νὰ ξετυλιχθοῦν μακρο-
τερα, ὅλο βαθύτερα μὲς στὸ σούρουπο
καὶ στὰ χρωματιστὰ ὑφάσματα τὰ τριζά-
τα καὶ εὐωδιστά.

Ὅμως αὐτὴ κλείνει κλείνει τὰ μάτια της σι-
χτὰ καὶ μουρμουρίζει:

«Κι ὅταν τὸ φεγγάρι μὲ φρίκη —
Κι ὅταν τὸ φεγγάρι μὲ φρίκη —
Κι ὅταν τὸ φεγγάρι μὲ φρίκη —»

Λοιπόν ἐγὼ λέω, «Ἐρχεται νὰ θαμπώσει ἀ-
λόγιαστα ἀπὸψε τὸν τόπο».

Αὐτὴ: «Γ' ἀκούμε νὰ χτυπάει καὶ νὰ ξύνει».
Ἐγώ: «Γ' ἀκούμε νὰ γελάει νευρικά». Μὲ
κοιτάζει,

«Κι ὅταν τὸ φεγγάρι μὲ φρίκη», λέει
Καθὼς κοντοκάθεται πλάι σὲ μιὰ σκοῦρα κα-
φετιά, πολυθρόνα ἀκριβῶς πάνω ἀπ' τὴ
φωτιά, τὸ ἔνα χέρι μὲς στὸ δοχεῖο μὲ τὰ
κάρθουνα τὸ ἄλλο νὰ κεντρίζεται πάνω
στ' ἀποδεκατισμένα ἀπομεινάκια τῶν
μαλλιών μου,

«Τι ἦτανε αὐτὸ ποὺ διάβαζες, λοιπόν;» τὴ ρω-
τάω,

Ψάχνοντας, ψάχνοντας.

Χένρυ Γκράχαμ (1930)

ΔΤΟ ΚΗΠΟΙ

1.

Ἐπάρχει ἔνα μαῦρο πουλὶ μὲ μάτια
σὰ τὴν ἐπιφάνεια μιᾶς λίμνης,
ποὺ σπάει πλάκα μ' ἔνα λυπημένο παιδί.
Τὰ μάτια τοῦ παιδιοῦ κρατᾶνε
τὸν οὐρανό, τὰ σύννεφα καὶ ἀχανεῖς ἐκτάσεις.
Πάντα τὸ παιδί γελάει τελευταῖο.

2.

Ἐκοιμα στὰ δυὸ ἔνα σκουληκι χτέος
καὶ βότερα ἔφυγα μακριά. Σήμερα τὸ πρωὶ
ὅταν κοίταξα ἔξω, πρόσεξα
ἔνα παιδί ποὺ προσπαθοῦσε νὰ κολλήσει
τὰ σφράγιμενα κομμάτια μεταξὺ τους.

Φίλιπ Χόμπσμπάουμ (1932)

ΟΚΑΡΙΝΑ

Ὡ καὶ σὺ ἀρπαξες τὴν τρυπημένη πέτρα μὲς
στὸ χέρι σου
Φυσώντας μιὰ τέτοια μουσική, χωρὶς διάλειμ-
μα

Ὅποτε γνωστὸ κλειδί
Ποῦ τοῦ κορμουῦ μου τὰ κότταρα συνθέσανε
πάλι

Μιὰ παράξενη χώρα
Ὅπου ἦσουν πραγματικά μιὰ μάγισσα
Μαῦρα μακριὰ μαλλιά, μάτια ἀρπαχτικοῦ,
Γερακιὸς μύτη,
Ἐνα γνώριμο μαῦρο

Γουρνούρισμα γάτας μέσα στὸ καπέλλο σου—
Κυρία, φοβήθηκα.

Χάρρυ Γκέστ (1932)

ΔΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΟ Ο—ΜΠΟΝ

(ἡ Βουδδιστὴ Γιορτὴ τοῦ Νεκροῦ στὸ
μεσοκαλόκαιρο)

ξ ν α

Καθάρισε τοὺς βομῶδες.

Τρίψε
τὸ ξύλο θυμιάμενος
τὸ νεκρὸ συγγενή.

Οἱ στάχτες τοὺς
μαζεῖουν ἐνέργεια, ἐκπέμπουν τὴν ἀγάπη
μνημόσυνες παρουσίες

Κάνε

τὴν καμπάνα τοῦ ἱεροῦ νὰ χτυπήσει.

Καθάρισε τοὺς βομῶδες.

Ἐτοίμασε

τὸ παρελθόν, ἔνα καλωσόρισμα γιὰ τὸ πα-
ρελθόν.

Καί, περιμένοντας, προσευχήσου,

Τὰ φαντάσματα

μπαίνουν στὸν κήπο. Γνώριμες
φαιούρες παίρνουν σχῆμα πάνω στὰ
φωτισμένα ἀπὸ φανάκια φύλλα.

Θλιβερὴ ἐποχὴ (καθάρισε,
οἱ βομῶδες ὅλο λαχτάρα
ὁ κήπος): οἶγος
μέσα στὴν πληχτική κάψα.

Κάνε

ὅλο τὸ σπῆτι μιὰ προσδοκία, χαίρετῶντας
αὐτὸν ποὺ ἔχει ἀπὸ παλὰ χαθεῖ καὶ αὐτὸν ποὺ
ἔχει γιὰ λίγο ἀγαπηθεῖ.

Ποῦ, ἐλαφρά, μαυρίζουν
τὸ γυαλισμένο ξύλο τῶν βομῶν:
μακραίνοντας,
κινούνται σὰν τὴν ἀχνή
σκιά τῆς βροχῆς στὸ μάκρος τῶν φαναριῶν,
ἀνάμεσά μας λὲς δὲ θὰ ξαναβρεθοῦν
ποτὲ πιά.

δ υ ο

Μισοῖδωμένα

χαμόγελα ἀσυνάρτητα σὰν ἀχλύ,
ἔως τὸ ἀγγιγμα ἐνὸς χειροῦ
μοιάζει μὲ δροσιά,
τὰ χνάκια τοὺς δοκιμαστικοὺς
ἱστοὶ ἀράχνης στὸ χορτάρι.

Στοιχεῖα

σὲ κλιματιζόμενους
κινηματογράφους καί, ξαφνικά,
χωρὶς πόδια, νὰ λυμπυρίζουν ψηλὰ πρὸς τὴ
σκιανή.

Παραμύθια μελαγχολικῆς ἀγάπης,
ἐκδίκηση, ἡ πράσινη φλόγα
νὰ πιστοποιεῖ τὴν παρουσία.